

Кодираността на социумите: теория и практика

Георги Маринов*

Увод

Без претенции за изчерпателност на проблематиката и с толерантност към различни становища се взема отношение към важна нова теоретична материя и свързани с нея въпроси, които все по-често припламват в научното пространство и общественото познание. Това е проблематиката за кодираността на социумите и ролята ѝ за развитие на обществените субекти, за позициите, които заемат в регионалните и глобалното пространства. Проблематиката е свързана с въпросителни и търсене на отговори, касаещи българската бъдещност:

- има ли бъдеще българската държава и народност в епохата на глоболизиращ се свят по правила, налагани от световната и регионална геополитика?

- какво сме научили и съхраняваме ли информацията - мъдрост за еволюцията и развитието на българската духовност, нация, държава и съобразяваме ли се със сентенцията: „имаме ли бъдеще, ако не познаваме или забравяме своето минало“?

- ще успеем ли да отразим негативните ефекти на глобалния и регионален натиск и на новите предизвикателства и ще се запазим ли като единна идентичност и монолитно духовно, религиозно, държавно, културно и езиково и пространство?

- имаме ли ресурси за стратегическо адаптация и противодействие към обкръжаващата геополитическа и геоекономическа среда в защита на изконни национални, държавни и народностни интереси?

- и най-важният въпрос: **каква ще е съдбата на българската кодираност като социум, респективно на българската държава и народ?**

Теоретични размисли за ГеоКода?

В книгата на Дан Браун „Произход“ има една впечатляваща фраза: „от къде идваме и накъде отиваме“. Тя подсказва именно връзката с кодираността. Ще се опитаме да отговорим на въпроса какво следва да се разбира под понятието кодираност на социумите? Докато при биологичните субекти кодираността е в доста напреднала фаза на изясняване, при социумите става въпрос за все още не докрай добре избистрена научна теория. Поради специфичността на проблематиката възприемаме термина ГеоКод и го изписваме по този начин. При интерпретирането на тематиката се използват съвременни понятия като геополитика и геоекономика. Изразяваме авторско виждане по въпроса.

Като дефиниция същността на ГеоКода на социумите може да се формулира така: **кодирана интегрирана памет за генезиса и еволюцията на един социално-обществен субект (държава, нация, народ, род, етнос, религиозна общност, корпорация и пр.) в процеса на неговото развитие.** Обхваща се цялостния еволюционен жизнен цикъл на социума - субект, включващ **минало, настояще и бъдеще.** В това еволюционно движение са възможни **прогрес, регрес и деградиране** на субекта.

Формирацията се или вече структуриран устойчиво, ГеоКодът е основата, върху която се гради духовната субстанция (същност) на субекта и неговата историческа стратегическа насока на развитие. В случая, когато става въпрос за субекти като народ, нация и държава се има предвид формирането и утвърждаването на дълбоко закодиран национален дух, който по дефиниция е вековно устойчив. Националният дух ражда големите **отечествени идеали**, които ако са национално отговорно изведени и формулирани, се превръщат за продължителен исторически период в ценностен елемент на националния ГеоКод и мощна движеща енергия за поколенията.

ГеоКодът на социумите се базира на три основни фундамента.

Първо. Генетична памет в три аспекта:

- Сумарна памет (разбирана като мъдрост) на субекта, която се акумулира като

* Георги Маринов
Бургаски Свободен Университет

информация от началото на генезиса на субекта и продължава през следващите периоди на неговото развитие.

- Историческа памет (наследствеността), която се транслира през различните етапи на развитие на субекта.

- Социокултурна памет, обусловена от родовата, етническа, религиозна, културна, цивилизована, езикова и писмена идентичност на субекта.

Второ. Геостратегическа визия за развитие и позициониране на субекта през отделни исторически периоди и етапи на различните равнища: локално, субрегионално, регионално и глобално. Печеливша геостратегическа визия на субекта се постига на базата на генерализиран (интегриран) национален ГеоКод и неговата последваща приемственост и актуализация към определени исторически преломни периоди. Тя (позицията) задължително изисква формиране на **дългосрочни стратегически интереси с извеждане на приоритети**, определяне на геополитически и геоикономически вектори към пространства, с които ще комуникира активно и разработване на политически и икономически **стратегии и политики** за взаимодействие с обкръжаващата среда на съответните равнища.

Трето. Генетичен механизъм за транслиране (пренасяне) на послания между поколенията на субекта. Най-важни са посланията, съдържащи се в родовата, етническа и религиозна памет, **традициите и историческата мъдрост** на субекта. Последните са един от най-важните канали за пренос на генетична памет, залегнала в ГеоКода. Не случайно **езикът, писмеността и конфесионалната идентичност** са най-честите обекти на външна духовна агресия.

В процеса на историческото развитие ГеоКодът прави един социално-обществен субект (народ, нация, държава, корпорация, НПО и др.), жизнеспособен в заобикалящата го природна, геополитическа, геоикономическа среда. Кодовете са естествен генериран резултат от много фактори и обстоятелства с различен произход и естество. Принципно те изпълват същността на процеса на формиране на

интегрирания ГеоКод. На основата на кодираността (кодовете) се формира специфична социална организирана последователност, разбирана като система. Подобно на пчелните пити, семките в слънчогледовите пити и т.н. Често субектите, вкл. със силен ГеоКод губят завоюваните исторически позиции под действието на различни вътрешни и външни фактори, деградират, дори изчезват от историческата сцена. Най-често това е **заслуга на управляващите елити!** Губейки постепенно своята посока на развитие така се изчезнали не една държава, империя, цивилизация, етноси. Затова целта е постигане на оптимален геобаланс в обкръжаващата среда за да е в потенциа субектът успешно да функционира през отделните жизнени етапи. Това се постига чрез включване на механизмите за **приемственост и актуализация** на ГеоКода. Неспазването на тези условия води до дебалансиране на ГеоКода на субекта със споменатите последици.

В практически аспект ГеоКодът се проектира (моделира) чрез **кодовете и „кодекси“ за поведение** (П.Тейлър) на субектите в обкръжаваща геосреда. **Кодовете** са носители на информация, **разбирана като мъдрост**. Такива са например Христовият Кръст, писменият и компютърният език, математическите аксиоми, символите, музикалните ноти, традициите, културните и ценности системи, конфесионални постулати и канони.

Кодексите са своеобразни закони (предписания) за поведение на субектите - социуми. Обикновено са продукт на мисловна дейност. Те са писани и неписани. **Неписаните** имат по-голямо значение, защото са трайни, произтичат от паметите и кодовете и трудно се променят. Носители са на традициите, на моралните устои и етичната ценностна система на субекта. Обогатяват се внимателно в зависимост от нови условия и фактори на развитие на субекта. Неписаните кодекси се предават по генетичния механизъм за транслиране на послания между поколенията.

Писаните кодекси (законотворчеството) са по-нетрайни, могат да бъдат „натъкмявани“ под действието на вътрешни и външни фактори

от геополитическо и геоикономическо естество. Недобре обмислени нови кодекси ерозират постепенно фундаментите на исторически сложил се ГеоКод.

Жизненоважен за един субект е „**кодът за самосъхранение на субекта**”. Той е основополагащ елемент на генерализирания ГеоКод. От него произтича „**георефлексът за оцеляване**”! Той е спасявал много субекти от изчезване! Типичен примери са съществуването на еврейската нация две хиляди години без държава и оцеляването (пет века) на българския народ след завладяване на българската държава от турците.

Не всички паметни могат да бъдат кодирани пълни. България е един от малкото субекти в историята на човечеството, която е носител на всички аспекти на паметта на ГеоКода. Такъв носител е самото име на страната – България. В генетичната памет в решаваща степен се крие отговорът на въпроса, защо някои субекти - държави са успешни в своето политическо и икономическо развитие, а други не. По-горе е дадена опцията за прогрес, регрес, деградация и изчезване на един субект. Това е свързано именно с възможни сътресения и последваща ерозия, дори разпадане на интегрирания код, ако не се спазват определени исторически условия и не се отразяват навреме и правилно вътрешни и външни фактори за развитието на субекта. Принципните условия за успех в преломни исторически преходи са отговорна **приемственост и актуализиране** на ГеоКода на жизненоважни негови кодове и кодекси. Но **не** на неговата **интегрирана същност**, а на отделни елементи в зависимост от промените на околната геополитическа и геоикономическа среда. Така се постига приемлив и печеливш геобаланс на субекта.

Х. Кисинджър (книгата „За Китай“) подчертава силната връзка на китайското общество и държава с тяхната древна история и нейното силно влияние върху формирането на съвременна геополитическа и геоикономическа стратегия на страната. През четиринадесети век Китай е с водещи позиции в Азия и в света. Постепенно империята губи мощта си и в началото на 20 век тя вече е значително изостанала от Япония и Европа. Само преди около четири десетилетия Китай заема

незавидното 132 място в световната ранглиста по ПВП на глава от населението. През втората половина на миналия век Китай взема историческо решение да се отвори към външния свят (**актуализация на ГеоКода**) с цел придобиване на нови стратегически предимства в глобалния свят. Това отваряне е пречупено чрез актуализация на важни елементи на националния ГеоКод и специфичната кодирана национална духовност. С добре обмислени политики Китай реализира в кратък исторически период успешна дългосрочна геополитическа и геоикономическа стратегия за превръщане на страната в първа икономическа сила в съвременния глобален свят. Идеята „Велик Китай” (неписана и не афиширана официално) днес навлиза в нова фаза, в която Китай започва да дефинира условията, при които ще взаимодейства с външния свят на различните равнища. Геоикономическата стратегия на Китай „един кръг - един път” (пътя на коприната) е сериозен контрапункт като проект на американския тип глобализация. Но преди всичко демонстрира съвременни измерения на **кодинараната приемственост** в китайската история.

Американската конституция е обикновен юридически документ. Тя обаче съдържа части от родовата и историческата памет на народите, избрали това пространство за живеене, както и кодекси (норми на поведение), произлезли от тази памет. САЩ имат библия, в която също са закодирани ключови конфесионални принципи, взаимствани от юдейската религия. Американците вярват, че тяхната „мисия е от бог” и безусловно трябва да са силна империя, която да опазва световния мир и да дава неограничени възможности на гражданите си, като осъществи глобален ред по свой модел и да го запази, вкл. с военни средства. Тези принципи, тази напластена историческа памет и този непреклонен духовен стереотип и манталитет на мислене дава духовната енергия на САЩ. Те са с „най-млад” ГеоКод (около 200 г.) като субект, но достигнаха позиции на първа (гео)политическа, (гео)икономическа и военна сила в света. Според Х. Кисинджър, американската **изключителност** е уникална, има мисионерски характер и се приема безусловно, че САЩ се смятат за длъжни да разпространяват собствените си ценности по

целия свят. Други субекти може да са уникални (Китай, Русия, Индия), но не са изключителни. Считаме, че уникалността на тези субекти също е изключителна, но се дължи преди всичко на връзката с древни (духовни) писани и неписани кодекси, залегнали в техния ГеоКод.

Русия също извлича своята политическа, икономическа и военна мощ от духовните дълбини на своя ГеоКод. Враждебното отношение на други водещи субекти към нея (произтичащи от основния геополитически закон за противопоставяне), събитията в Украйна, постсъветското пространство, арабския ареал, отявлени геополитически лъжи на западния естемблишмънт като „разпускането на НАТО” и неговото не разширяване на Изток и т.н., подеистваха като катализатор за възраждане и катализираха духовната мощ на страната. Руската нация в много голяма степен се уповава на своята държава като единствена бариера за предотвратяване на нови агресия срещу страната. Те вярват, че Русия има мисията да е пазител на православната вяра, а много от изконните кодекси на руската държавност са добра база за успешни геостратегии на руската държава през всички времена.

След процеса на генериране ГеоКодът е обективна даденост, но ако не се проектира в дългосрочна национална геостратегия за развитие (посока) и нагласа на ниво държавно и народностно съзнание, губи своята сила и функционалност и постепенно затихва. Затихването води до спад във всички области и може да доведе до бавното изчезване на субекта и асимилиране от други народи и етноси. В човешката история някои субекти се отличават с изключителна кодирана стабилност и преминават през периоди на просперитет, други постепенно деградират и изчезват от картата на света. На какво се дължи това?

Всеки народ и държава излъчва елит, чиято отговорност е да съхранява Геокода (кодираността) като определя стратегия за настоящето и бъдещето на държавата и нацията. Една от неговите най-важни задачи е да предпазва нацията от вътрешни противоречия и сътресения, както и от влиянието на вредни външни сили. Такъв подход и стереотип на стратегическо мислене трябва да изкристализира в дългосрочна геостратегия която определя поведението на субекта в

отношенията му с другите субекти. Някои национални елити обаче настройват нови кодекси (под формата на закони и доктрини) и променят закодираните цели. Обикновено това става при неграмотно и безотговорно национално управление.

Субекти-империи (римската, френската, британската, руската, австроунгарската, немската, турската) се разпаднаха поради тяхната разнородна кодираност и духовна некомплементарност. Когато една империя стигне своя връх и закодираната стратегическа цел е постигната, имперската идея спира своята еволюция, след което започва процес на деградация и разпадане. Същият ефект се получава, ако **идеологизацията** на един субект е прекомерно амбициозна (СССР със социалистическата идея, САЩ с неолиберализма). Националният ГеоКод започва да затихва и губи своята жизненост. Поради некомплементарността в една империя като език, култура, традиции, религиозна и етническа принадлежност, икономическа и социална поляризация, тя започва да се разпада и изчезва като пространство. Често това означава крах на първоначалния субект - етносът (етносите) или народът (народите), който е техен създател. Това е голям проблем на Европейския съюз - невъзможността да комплементира социокултурно нито народите на страните-членки, нито имигрантите. Засега интегрира само икономически и отчасти политически само държавите - субекти. Формирането на регионален ГеоКод остава една химера! А без консолидиран регионален ГеоКод ЕС ще има непрекъснати проблеми и бъдещето му като интегриран субект е доста спорно. Без да влизаме в спор считаме, че евросъюзът се очертава като едно имперско формиране в нови геополитически и геоикономически условия.

Следователно, задача на елита (управляващ и опозиционен) е да съхранява и използва ГеоКода, за да създава почва за качествено бъдеще на субекта. Елитът изпълнява тази задача, използвайки най-разнообразни методи, вкл. чрез личен пример. Когато, обаче, елитът на една нация се поквари и започне да дава лош пример, поради външно влияние или поради изхабяване на своите морални устои, започва имитиране на този

пример на всички социални равнища и това затрива първоначалната кодираност. Занемарява се интегрираната (национална или регионална) посока, появява се напрежение в обществото, геокодът започва да затихва, докато в един исторически момент кодираността бива изтрита до степен, от която тя не може да бъде възстановена. Субектът постепенно се стопява като най-често приема кодираността на други народи или етноси и става част от тях.

Горната принципна характеристика на ГеоКода е напълно приложима и за българския ГеоКод. Ако се направи детайлна дисекция на българския ГеоКод (друга тема) ще се види истинската стойност на българската ценностна система и основанията за гордеене (или срамуване) от историята на субекта България. От гореизложеното е редно да се направят три извода, които имат пряко отношение към съвременната ситуация на България:

Първо. Добре генерираният и интегриран национален ГеоКод със своите, писани и неписани кодове и кодекси, принципиално спазване, приемственост и актуализиране може да гарантира жизнеспособността на субекта България, неговото настояще и бъдеще.

Второ. Най-сигурният начин в съвременните геополитически условия да се обезсили, преформатира и унищожи един субект (vog ever - завинаги) като нация, народ, етнос е да се атакува неговия ГеоКод. С други думи, да се ликвидира неговата генетична и историческа памет, която е в основата на неговата интегрирана идентичност. Това се прави в най-ново време със средствата на геополитически технологии и по-малко с военни средства. **България е обект на такава агресия.**

Трето. Управляващият елит е политическият фактор, който трябва да съхранява и поддържа актуален ГеоКода, но може и да провокира с липсата на отговорности началото на неговото затихване, респективно до деградирането на държавата и нацията. Подобна е за жалост настоящата съдбовна тенденция на субекта България.

Следователно, за да осъзнаем последствията от подобни процеси понастоящем и напред е нужно не само да „четем“ или „припомняме“, а правилно и национално отговорно да дешифрираме

фундаментите на българския ГеоКод. Нов прочит е крайно належащ от учени, политици и от обикновените българи. В противен случай не само няма да се осъзнае, но и ще се зачеркне окончателно бъдещата насока за развитие на нацията и държавата и действията на бъдещите поколения.

Съдбата на българския ГеоКод

Някога, при създаването на българската държава, индивидите и племената които се организират са били закодирани с първоначалната цел да живеят в хармония със себе си и с природата и да създават темелите на бъдещото развитие на рода. Те са преценили, че в един момент след многовековна мобилност на прабългарските племена, сегашните земи на България са достатъчни да осигурят такова качествено бъдеще. Имали са приблизително сходно минало, език, култура и знания. Вярвали са в сходни принципи и обща цел, искали са да предпазят това наследство от външно влияние и разрушение. Всички тези фактори са задали импулсите на първоначалната кодираност на днешния субект България. Кодираността на субекта се обогатява и става по силна във времена, през които нашите предци са устояли на предизвикателствата. С падането на България под турско робство елитът е бил унищожен, народът подложен на асимилация и тотален натиск и исторически сложилия се български ГеоКод като, че ли започва да затихва. Но постепенно започва формирането на нов елит, без ясни параметри отначало, но истински народно излъчван. Постепенно българите започват да формират собствена **държава на духа** с независима църква и нов интелектуален елит. Въпрос на време е било да се възроди субектът България, защото започва да тече активен процес на възраждане на кодираната памет на българското. Създаването на независима българска държава след Руско-турската война (1878) дава нов духовен тласък. Формират се активно национална посока, националния идеал и добре издържана геостратегия за постигане на дългосрочни цели.

Преди повече от век, националната посока, изпълнена с формулирания национален идеал е била обединение на родината и връщането на реалните граници на България. Срещу осъществяването на този идеал е била почти цяла Европа и възжеланията на българите

остават напразни. България преживява национална катастрофа, която е първият силен удар върху целта за национално обединение. Разделението в обществото между русофили и русофоби остава постоянен водораздел в партийно - политическия живот на страната и досега. Тази нова проекция в националния ГеоКод се превръща в неизменен кодекс на поведение в следващите периоди на развитие на държавата и обществото за да стигне апогей в най-новото ни време. Тя се инспирира изкуствено най-вече от външни фактори, от субекти с друга кодираност.

„Голямата депресия” се явява своеобразен катализатор за промени в страната. Един от малкото случаи, когато националният елит си справя с набъбналите проблеми след войните за обединение. Превратът (1933 г.) излъчва неочаквано национално отговорни политици и икономически деятели. След пет години страната е в стопански подем, жизненият стандарт се повишава няколко пъти и става един от най-високите в Европа. Роля за това изиграва и възстановяването на икономическите връзки с Русия (тогава СССР). До 1938 г. (нови избирателен закон и избори) се поддържа градивна посока на развитие на България. След което България се включва в Тристранния пакт и българското общество отново влиза в режим на „време разделно”, а устойчивостта на ГеоКода е нарушена сериозно.

Социалистическият управляващ елит определи друга геостратегия на развитие, при това силно идеологизирана и кодираността на нацията се наруши допълнително. Опитите да се внесат изкуствено нови елементи в българския ГеоКод, отново под външни внушения, нарушиха още повече неговата историческа стабилност. Силният старт за неговото актуализиране с войните за национално обединение беше не забравен, но омаловажен. Идеята за някаква „друга България” в полза на друг глобален проект не се осъществи, но безспорно българският ГеоКод почувства осезателно сблъсъка с глобализацията се свят и неговите регионални, геополитически и геоикономически измерения. Протичаха два противоположни процеса на движения към външния свят: отваряне към Източния блок и същевременно затваряне към останалия свят. Социокултурната памет също пострада, ролята

на църквата беше сведена до символично значение, а значителна част от религиозните ценности и народни традиции бяха игнорирани. Всичко това се отрази на посоката на развитие, без да се създадат нови трайни ценностни постулати на българското общество. Разбира се, бяха създадени други елементи на българска кодираност, които не издържаха проверката на времето. Историята не прощава! За съжаление този процес продължава и в т.нар. „преходен период”!

И в най-ново време има смущаващи факти. Стратегията на ЕС за „Европа на регионите и на гражданите”, а не на държавите, продължава да бъде водеща политическа визия за развитието на ЕС. Тази идея ту затихва, ту се активира. Особено след провала на приемането на Европейска конституция и очакван пробив за създаване на Политически съюз! Разделянето на ЕС на региони (262) е факт, за сега статистически, но не е трудно те да се трансформират в подходящ момент в политически управленски единици. През 2013 година се проведе срамна конференция (в Брюксел) където се обсъждаха светлите бъднини на мегарегион „Тракия, включвайки териториални пространства със същото название от Турция, България и Гърция! Има вероятност, ако не се промени политическа регионална визия на ЕС, това да стане.

Писателят Г. Марков предвиди сериозната предстояща криза в българското общество в своя труд „Ще изчезне ли българският народ?”. Още преди половин век той обърна внимание на факта, че раждаемостта на българската част от населението на България (в условия на мир, икономически подем и силен държавен апарат) е на едно от последните места в света, което е ясен знак за болест на националния дух. Тогава за първи път се направиха анализи какви са причините да секне желанието на българският народ да се множи и къде изчезнаха многолюдните селски семейства. Тогавашната власт предприема някои частични мерки, вкл. смехотворни като „ергенския данък”. Социологическата наука тогава извади на повърхността някои черти на новия манталитет и социокултурната нагласа на българина, не залегнали в неговия ГеоКод: младите семейства жертват деца в името на по - комфортен живот (да си купят автомобил или апартамент) и

особено вкоренената традиционна нагласа да се осигурят основни материални предпоставки за поколенията, преди да ги създадат. Със своята прозорливост като писател и социолог Г. Марков посочи, че очертаващият се демографски проблем се дължи на комплекс от причини (болестни явления), породени в тогавашното общество и отрито посочва прекъсването на връзката на обществото тогава с много морални кодекси, залегнали в българския ГеоКод

През преходния период оценките и констатациите на Г. Марков придобиват нова, жестока актуалност и нови смущаващи измерения. Очерталата се през социализма демографска криза на българската държава прерасна в демографска катастрофа, а в днешно време учените - демографи говорят за демографски колапс, в които влиза българската нация. Тенденцията е демографска катастрофа. Успоредно с катастрофата, която се наблюдава във всички сектори на социално - обществен живот. Утвърждава се тенденцията към изчезване на българската държавност, държава и нация. Първият етап - превръщането на България от субект в международните отношения и международните икономически отношения в техен обект вещае изчезване на държавата България от картата на света към края на века.

Преходният период се оказва празна надежда, една илюзия, че най-после е намерен най - добрият път за държавата България и нейните граждани. Поведението на държавниците (елитът) се отрази крайно негативно върху в мисленето, манталитета и нагласите на гражданите: липса на ред и желание да се спазват закони, безнаказаност, корупция в огромни мащаби на всички етажи на властта, липса на солидарност, егоизъм и желание само за правене на пари. Мечтите на децата се измениха. Те вече мечтаят да бъдат богати и влиятелни, което се свежда до личностен егоистичен интерес. Родителите от малки ги учат да бъдат хитри и пресметливи. Лицемерието, маменето и печалбата за сметка на други са вече нормални неща, един утвърждаващ се кодекс на посъвместно поведение. Това накара една голяма част от българите да се затворят в себе си и мислите им да се простират до границите на тяхното лично пространство, без се интересуват от факта, че

българската нация изчезва. Всичко това постепенно се закодирва в българският манталитет като нови кодекси. За това помогна и външният фактор с парадигмата за трансформиране на българския homo sapiens. Неговото съзнание се пре моделира с глобалната програма за създаване на еднотипния homo economicus. Понятието homo economicus е свързано с превръщането на човека в икономическо същество. За него няма родина, има само материални интереси. Интересува го единствено неговото икономическо благосъстояние, което трябва да стане колкото може по голямо, с максимално малко усилия от негова страна, за да може да консумира максимално много. Логично е, че подобна нагласа води до множество конфликти вътре в обществото, които са причината за съвременната „световна гражданска война“.

В нашата история често е прекъсвана закономерната еволюция на българската държава и общество, на българските граждани. Понастоящем отново сме изправени пред такава мрачна дилема. В условията на информационно - комуникационната революция много избрани (не от Бога) субекти - държави влязоха в информационната епоха. Тече процесът на трансформиране на техните „homo economicus“ в „homo creativus“. Коя е върнатата посоката на българите? И кой я задава?

И така, вместо да се борим за икономическия и социален просперитет на България след поредното историческо геополитическо реструктуриране на света и специално на Европа, мнозина предпочетоха да емигрират или да станат част от системата на грабежа, докато други просто оцеляват вътре в страна, наблюдавайки като странични наблюдатели разпада на българската държава и общност. Политиците ни се превърнаха в чиста проба геополитическата агентура на чужди държави и интереси, за да останат на власт и да управляват държавата с единствената цел да придобиват материални облаги и високи управленски постове у нас и в чужбина. За тях напълно е валиден един фрагмент от българската история. Кан Крум, който след като без особени военни усилия превзел царството на аварите, попитал техните предводители, на какво се дължи тази лесна победа, защо се е разпаднала тяхната държава? Отговорът:

държавата им пропаднала защото се умножили пороците при тях... всеки мислел само за себе си, никой не искал да работи, а само да търгува и да развива лихварство, хората започнали да мързелуват, да злословят един срещу друг и да се мразят; така се самоунищожили като народ? Ако заменим термина аварска държава със съвременна българска държава, картинката остава кристално същата!

Всеки извод неминуемо ще е мрачен. Преди около век, българският народ и държава са имали национален идеал и ясна посока за обединение, стремеж към мъдра самостоятелност и независимост от великите сили. Всеки български гражданин е носил своята индивидуалност, но успоредно с нея е имало и нещо общо, обединително, което е основата за мобилизиране на енергията на българската нация. Елитът е бранил този обединителен идеал до известно време. След това следват непрекъснато опити от вън за пре моделиране на българския ГеоКод. Да, актуализация на кода трябва да има, но без да се разрушават неговите темели! И така, изписаното на българския парламент, днес звучи като една куха фраза.

Преходният период отключи активен процес на безотговорно прекодиране, опасна тенденция, която води към пустотата. Пустотата се ражда върху тлеенето и пепелта на българския ГеоКод, сътворен преди хилядолетия. За това е нужно малко: да се отслабят и по възможност елиминират най-важните фундаменти на българския ГеоКод. Годината (1989 г.) на големите надежди и първосигнално усещане за намиране на вярна посока за развитие на страната, отново се превърна в старт за нова мащабна национална катастрофа, която както по всичко личи, поставя началото на финала на българската държава. Българи ще има, но пръснати по света или чувстващи се малцинство и чужденци в собственото си отечествено пространство. И още по-лошо: интегрираното съзнание на българското общество и нация постепенно се препрограмира във вреда на изконния български ГеоКод с помощта на чужди (гео)политически технологии. Торпилирана е тотално вечно тлеещата национална идея, целта на която е единение на всички българи, които да се чувстват добре и да живеят в хармония, независими от външни влияния и внушения.

Чужд на българите индивидуализъм заема опразнената ниша на родовата и етническа сплотеност, задълбочават се поляризационните конфликти в обществото, чувството за сигурност се измества от усещането за посъвместна несигурност на цялото българско племе. Българският народ все повече губи духовността и единството си. До ден днешен след тази преломна година, България няма ясна и смислена национална посока, а обслужва интереси, свързани с чужди геокодове. Основата на националния дух - сумарната памет (мъдростта) като основополагащ елемент на Геокода постепенно се размива и губи своята конструктивна същност. Настаниха се западни ценностни принципи, които принципно имат своята стойности, но се налагат агресивно и безапелативно. Активен и агресивно налаган е процесът на трансформиране на българина в еднотипен мобилен човек – „homo economicus”, а креативният българин се очертава като несбъдната химера. Користни лични интереси се настаниха в тлеещата ни ценностна система. Бързо се забрави провокативното (не случайно) предложение на един български президент през прехода за „целесъобразността“ да заменим кирилицата (част от социо-културната ни памет) и да започнем да пишем на латиница. Да зачеркнем най-безотговорно Кириловият кодекс в българския ГеоКод. Опити да зачеркнем историята на Батак! Това не се случи, но българите намерихме абстрактното доказателство, че има Бог и той ни пази. До кога обаче? В своя статия „Криворазбраната европеизация на българският език”, проф. Александър Добрев посочва, че българският езиков фонд вече е изменен до неузнаваемост и това застрашава българската лексика от претопяване. Вече съществуват български думи като „импресд” (вместо „впечатлен”), „фриендове” (вместо „приятели”), „лайквам” (вместо „харесвам”). Спсъкът е дълъг. Улиците избилстват с фирмени названия и реклами на английски език, вкл. и на турски. Междувременно, светините Ботев и Левски, термини като „турско иго” и пр. ги „освобождават” от учебниците по история в името на провалилата се неолиберална идеология за глобализация и регионализация, на принципи и лозунги без съдържание за солидарност и добросъседство. Внушават се

съмнителни внушения като идеята за джендърството, при това особено активно у най-малките!

1) Статията е част от по-голям материал, продължението на който ще бъде в следващ брой на списанието